

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Aar. 21.

Den 1ste November 1898.

47de Aargang.

Præsident Woodruffs Begravelse.

Stor indtryksfuld og ærefrygtblydende Ceremoni.

Efter at have opnaaet den sjældne Alder af 91 Aar og tilbragt sin lange Levetid i største Virksomhed blev i Dag det jordiske af Præsident Wilford Woodruff henlagt til sin Hvile oppe i den stille Stad (Kirkegaarden), der ligger paa Bjergets Fod ovenfor den store Hovedstad, han har været behjælpelig med at bygge, lige siden den blev grundlagt. De sidste Ceremonier, hvormed Liget henlagdes i sin kolde, usjunktede, men faste Grav, bleve udforte med en højtidelig Stilhed. Aldrig var nogen stor og god Mand mere elsket af sit Folk end han, og maaske ingen Sunde har et Folk udvist sin Kjærlighed og Højagtelse for en Leder i højere Grad end de Titusinder, der vare til Stede ved Begravelsen, og som bestuede det milelange Vågfølge, der langsomt trak gennem Staden og hen til Kirkegaarden. Alle Vegne kunde man se blottede og nedbøjede Hoveder. Naar nogen talte, var det med meget sagte Stemme og største Ærefrygt for den hensovende Pioner og Statsmand.

Et saadant Syn, som man der saa, vil man maaske ikke saa Lejlighed til at

se igjen i mange Aar. Længe for Kl. 8 havde store Menneskemaasjer samlet sig udenfor »Temple Square«, hvor de længselsfuldt ventede paa, at Portene skulde blive aabnede, saa at de, ved at komme i Tide, kunde blive i Stand til at faa Sæde i Tabernaklet; thi det var forudset, at en ualmindelig stor Mængde Mennesker vilde trænge sig ind og fylde hver Krog under denne til Gudstjeneste helligede Hvalvning for ved deres Nærværelse at vise deres høje Agtelse for Israels afdøde Leder saavel som deres Sympati for dennes nærmest paarørende i deres store Tab. Dette var et mærkværdigt Syn. Dog skete intet, der kunde forstyrre denne store Begivenheds Andægtighed. Enhver deltog i Forventningens Tavshed, medens de stode i Skyggen af den høje Mur, der omgiver »Temple Square«, eller grupperede sig under Træerne ved begge Sider af Gaderne, og bevæget af den rorende højtidelighed og hellige Sindsstemning, der herskede, syntes man at befinde sig meget nær Udkanten af den Taagekugle, der indhyller Dødsbalen. Dog var det ikke en Følelse af Tungsinthighed

over det store Tab, Folket havde lidt ved vor elskede Præsidents Bortgang, thi Tegn paa Bevidstheden om hans Salighed gav sig tilkjende ved straalende Dine og Ansigtstræk, der syntes at sige: Han har vundet ved vort Tab. Halvanden Time, førend Gudstjenesten begyndte, bleve Dørene til Tabernaklet aabnede, og i faa Minutter var dette store Rum næsten fyldt, men dog vedbleve disse Strømme af Mennesker at trænge sig ind, og førend Kl. 10 var hvert Sæde optaget med Undtagelse af dem, der vare forbeholdte den afbødes Familie samt Kirkens øverste Embedsmænd og deres Familier. Disse Bænke bleve dog ogjaa fyldte længe førend den til Gudstjenesten bestemte Tid.

Medens Folk trængte sig fremad udenfor Bygningen, var Mariscal Burton og hans deputerede, der alle vare ridende paa prægtige Heste, i Færd med at ordne og vejlede den tilstedeværende Menneskemængdes Bevægelser. Udenfor og indenfor var Skuet ensartet, og da alle, som kunde faa Plads enten ved at sidde tæt sammen eller staa, vare indenfor, kom man til at tænke paa andre tidligere Tilfælde, hvor lignende Menneskemasser vare samlede. Muligvis har aldrig nogen Forsamling været større end denne, selv ikke i fordums Israels Lejr eller anden lignende Menneskefælle, hvorom Historien beretter. Dog var der ingen usædvanlig Pomp eller Rustning, ej heller fandtes der overdreven Sørgelyst eller Taarsløb, kun et Folks forøvede Væresbevisning og Kjærlighed, blandet med en beklemt Følelse af Savn, der ytrede sig paa en ren usofaldet Maade — en Sammenstimlen af Folk, der kom fra de fjærnestliggende Byer, hvorfra Tid og Befordringsmidler gjorde det muligt for dem at komme; Folk, som altid havde lyttet med spændt Opmærksomhed til de mange

gode Raad og Lærdomme, der vare blevne givne af den, om hvis Vaare de nu havde samlet sig for ved deres Tilstedeværelse at vise ham den sidste Væresbevisning.

Præcis Kl. 10 blev Præsident Woodruffs Dig baaret ind i Tabernaklet og sat paa en Forhøjning lige foran Talerstolene. I det Digfølget kom ind, rejste mere end Titusind Mennesker sig med blottede Hoveder; men dog blev denne Væresbevisning udført i al Stilhed.

Tusinder, som ikke kunde komme ind i Tabernaklet, trængte sig imod og spærrede alle Indgangene og stode nær Murene for om muligt at høre noget af, hvad der foregik indenfor, og som kunde trøste deres nedbøjede Hjerter, medens andre Tusinder jogte Skjul for Solen under Skyggen af de talrige Træer, der smykkede den yndige Tempelhavn, for der at vente paa Lejlighed til at komme med i Digfølget paa dets Vej til Begravelsesstedet.

Fra hjemmet.

Ved Hjemmet var alting omtrent, som man almindeligvis ser det, hvor Dødsfald indtræffe. Familien og Kirkens ledende Mænd vare samlede ved Digbaaren, som nu af kjære Venner med Forsigtighed blev sat ind i Digvognen, der ventede udenfor. Kl. 9,40 forlod Følget Woodruff-Villaen og drog langsomt gennem Gaderne henad »Temple Square«, hvis nordre Port de naaede omtrent Kl. 10. Derfra blev Diget igjen af jets Venner baaret ind i Tabernaklet, efterfulgt af Woodruffs Familie og Kirkens almindelige Autoriteter, og som tidligere nævnt stillet lige foran Talerstolene.

I Tabernaklet.

Kl. 10,55, da Tabernaklet nu var helt fuldt af Mennesker, begyndte det

masse Orgels Toner at hylde Tabernaklet, idet Professor J. Dahnes spillede en Sorgemarsch, der var komponeret i denne Aaledning. Ligesom et Signal havde denne den Virkning at tildrage sig enhver Opmerksomhed, og alle jnutes af dybeste Hjerte at deltage i den højtidelige Følelse, der herskede.

Uf Kirkens Autoriteter saa man paa deres sædvanlige Pladser:

Den afdode Præsidents to Raadgivere, George D. Cannon og Joseph F. Smith.

Uf de tolv Apostle: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon S. Lund, Matthias F. Cowley og Abraham D. Woodruff.

Præsiderende Patriark John Smith.

Uf de første syv Præsidenter over de Halvsjælds: Seymour B. Young, Christian D. Fjeldsted, B. S. Roberts, George Reynolds, J. Golden Kimball.

Den præsiderende Biskop William B. Preston og hans Raadgivere, Robert L. Burton og John R. Winder, samt Salt Lake Stavs Præsidentskab.

Præsident George D. Cannon tilkjendegav, at Koret skulde synge Salmen Nr. 357, hvilken gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen. Apostel F. D. Richards opsendte derpaa en Bøn til den Almægtige, hvori han udtalte sin og Folkets Taknemmelighed for de mange og store Velsignelser, de Hellige have modtaget af hans gavmilde Haand, og fordi han havde givet os en saa god og trofast Mand som Præsident Woodruff til Profet og Leder samt for alt det gode, denne af Herren blev dygtiggjort til at udføre, medens han vandrede her i Livet. Han bad Gud inderlig at velsigne og troste den berøvede Familie og i Særdeleshed styrke

Præsident Woodruffs Son, der staa som en Apostel i Kristi Kirke, saa at denne ligesom sin Fader maatte staa som en Guds Mand for Familien.

Ældste George D. Piper sang den saa opløftende Salme:

„O, min Fader, Du, som troner
 I en navnløs hellig Fred,
 Naar skal jeg Dit Naavn kende,
 Se Din Nærheds Herlighed?
 En Gang før min spæde Barndom
 Har min Aand jo døvet der;
 O, min Fader, i Din Vaaning
 Stod jeg tidt Din Trone nær!“

Under Sangen saa man i elektrisk Uds Ordene: »Being Dead, Yet Speake«, hvilket betyder: Stjont han er død, lever hans Gjærning. Dette Motto var sat over et stort og jnukt Portræt af Præsident Woodruff, malet i Oliefarve.

Præsident Joseph F. Smith var den første, som talte til Forsamlingen. I sine Bemærkninger sagde han, at det vilde være unødvendigt at give en udførlig Beretning om de mange store Begivenheder, der indtraf i vor Præsident, Wilford Woodruffs Levetid. Det vilde ligeledes være unødvendigt at bruge Tiden til at beromme hans Karakter og Gjærninger som Husbond, Fader og som en Herrens Tjener, thi hans Wandel er vel bekendt for enhver. Præsident Woodruff var den fjerde, som havde indtaget det høje Kald, at staa som Præsident, Seer og Aabenbarer for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige her paa Jorden. Taleren havde som Bær haft Lejlighed til at være til Stede ved Begravelsen af Kirkens første Præsident, Joseph Smith, og til at kjende ham saaledes, som et Bær kan kjende en Mand. Han var borte fra sit Hjem, nemlig paa Mission i England, da Præsident Brigham Young døde, og havde derfor ikke Lejlighed

til at overvære Præsident Taylors Begravelse. Det var tilfredsstillende at kunne være til Stede ved denne Lejlighed og nyde det Privilegium at deltagende med sine Medbrødre i Trostetale og Taarer over en af de bortgangne Præsidenter, hvis Virksomhed havde været saa stor en Velsignelse for Guds Folk. Taleren følte sig taknemmelig for det Privilegium, at han havde været i nær Berøring med Kirkens fire Præsidenter fra sin Ungdom til nærværende Tid. Han havde været i nær Berøring med Brigham Young og haft meget Gavn af dennes vise Raad; og i sin Dngang med Præsident Taylor og Præsident Woodruff havde han nydt stor Glæde og jundet, at disse Mænd i Virkeligheden vare alt, hvad Guds Folk i deres Tro og Bønner opholdt dem i at være for hele Verden. Saadanne, som troede, at disse Mænd vare værlige og ikke havde de ædleste Formaal for Dje, vare visjeligen bedragne eller ogsaa aldeles uvidende. Ingen, som han havde lært at kjende, havde holdt sig saa rene fra Laster som disse Mænd. De havde ikke søgt at forfremme sig selv, men hellere at frelse Sjæle og grundfæste Sandhed paa Jorden. De havde været oprigtige i deres Overbevisning og i den Kundskab, de havde modtaget af Gud. Herom var han et levende Vidne og om, at Joseph Smith var af Gud udvalgt til at oprette Tidernes Fyldes Husholdning. Præsident Woodruff havde udmærket sig ved at hengive hele sit Livs Virksomhed til at stadfæste dette Vidnesbyrd for Menneskeheden. Tiden er nær, da ingen Gudsfor nægters Tunge længere tør bespotte Kristi Kirkes Anordninger, og det Arbejde, saadanne Mænd som Præsident Woodruff have udført, vil snart blive anerkjendt og beundret af mange; thi han har fremvist alle Evangeliets

Sandheder og Principper i sit Levnet og vist sin Tro og sin Kundskab ved sin Vandel. Vel vidste han, at ved at komme til Hs og Kundskab om Herrens store Værk var det hans forste Pligt at vise Lydighed og efterleve dets Fordringer.

Profeten Joseph Smith var bleven misforstaaet af Verden og fik ikke Lov til at overleve sin Ungdomstid, men hans Navn fortjente at æres af alle, thi han var kaldet af Herren og var ingen Bedrager, ej heller var han bedragen. Folk maatte forestille sig, hvad de vilde, men Tusinder kunde af egen Erjaring formedelst den Helligaands Paavirkning bære sande Vidnesbyrd om, at han var kaldet af Herren til at paabegynde Guds Riges herlige Komme, og dette for at oplyse Menneskene — thi Kundskab er Guds Herlighed — saa at de maatte komme til Sandhedens Erkjendelse. Denne faste Overbevisning skulde tilvejebringes i deres Hjerter ved den Helligaands Paavirkning, der vidner om Guds evige Sandheder, den, hvorved endog de fattige Fiskere, der fulgte Frelseren, kunde vide, at Kristus var Guds Søn. Paa ingen anden Maade kan denne Kundskab erholdes.

Taleren hentydede i sine Bemærkninger til den Trofasthed, Præsident George D. Cannon, Lorenzo Snow og F. D. Richards havde vist mod de Præsidenter, der nu vare henvovede. Han troede ikke, at Præsident Woodruff nærede mindste Følelse i sit Hjærte om at volde nogen Skade, men tværtimod bestræbte han sig paa at gjøre alle godt. I intet havde denne udmærket sig mere end ved det følgeværdige Eksempel, han havde sat for alle Folk, idet han selv efterlevede ethvert Princip, han havde erholdt Kundskab om, og ligeledes ved sin Midkjærhed mod sine Brødre under alle Omstændigheder. Han var af samme

Karakter som alle Martyrer, thi mange Gange satte han sit eget Liv i Fare for at hegne om andre og om Zions Sag, og aldrig svigtede han i Farer, ihvem af hans Kolleger der end monne øve Troloshed.

Præsident Smith haabede, at han selv og alle andre maatte i deres Vandel i Livet være i Stand til at følge i vor afdøde Præsidents Fodspor. Han bad, at Herren vilde velsigne den sørgende Familie, at de ogsaa maatte følge hans Eksempel, da de derved vilde forsikre sig Frelse og Salighed.

En Solo og Kor med Titel »Beautiful City« blev derpaa sunget af Søster Maggie C. Hall og Tempelkoret under Ledelse af Professor C. F. Thomas.

Præsident Lorenzo Snow var den næste Taler. Det glædede ham at se saa mange samlede for at vise deres Værfrygt for afdøde Præsident Woodruff. Han havde kjendt denne i 62 Aar og havde i lang Tid staaet i nær Berøring med ham. Alt, hvad der var sagt om ham ved denne Lejlighed, var ganske i Overensstemmelse med hans Liv og Levned. Præsident Snow søgte ikke, som maaske nogle føle, at eens Vortgang fra dette Liv og ind i en anden Tilværelse er nogen Ulykke. Denne Omstiftelse blev erklæret i Begyndelsen. Der er Tidsrum i levende Væseners Tilværelse, som ere af stor Betydning, og et af disse er Judtredelsen til denne Vandring i Livet, hvor det er os paalagt at opfylde visse Pligter for derved at erhverve os Ophøjelse i Guds Rige. Præsident Woodruff havde nu fuldbyrdet sit Kalb. Hans Vandring her paa Jorden havde været saa nær Fuldkommenhedens Maal, som det er muligt for Mennesket at opnaa. Det var enhveres Pligt at gjøre alt, hvad der staaer i hans Magt, for at rette de Fejl, der hænge ved os. Vi vare

alle fødte med en Tilbøjelighed til Synd, og Skaberen vidste, at vi ikke vilde opnaa Fuldkommenhed her. Dog er det muligt for os at leve saaledes, at vi kunne erhverve os en Ophøjelse i Guds Rige, og at vi kunne føle os tilfredse med, hvad vi have gjort, naar vi forlade denne Verden. Præsident Woodruff havde haft dette Maal for Øje fra sin Ungdomstid. Han havde lært Evangeliet at kjende og bestræbte sig paa at leve saaledes, at han maatte agtes værdig til at deltage i alle de Velsigelser, der ere lovede de trofaste. Dette var tilfredsstillende for hans Familie, da han har efterladt dem et Eksempel til at følge, hvorved de ville vorde agtede og brugbare Medfæber i Herrens Gaand.

Præsident Snow talte angaaende den ledige Plads, der nu var bleven ved Præsident Woodruffs Vortgang. Han sagde, at mange undres over og spekulere paa, hvorledes Kirkens Anliggender nu ville blive passede. Evangeliet, sagde han, foreskriver Love som en fuldstændig Retteknor under saadanne Omstændigheder. Værket vilde rulle fremad uden Hindring, ligesom det har gjort efter Joseph Smiths, Brigham Youngs og John Taylors Død. Ved Kirkens Præsidents Død kaldt Ansvar paa de tolv Apostle; saaledes er det i dette Tilfælde, og saaledes vil det altid være. Apostlenes Anorum var aldrig bedre i Stand til at bære dette Ansvar, end det er i Dag. Det er fuldstændigt organiseret, Enighed hersker iblandt Brodrene, og de ere villige til at opfylde enhver Pligt, der paahviler dem. Præsidenterne Cannon og Smith vare Guds Mænd med fuld Tro og Hengivenhed til Herrens Værk, og disses Deltagelse i Værkets Forfremmelse vilde blive meget sølt og paastjønnet. Der er ingen Fare angaaende Herrens Værks Vel-

være. Det er grundlagt i en vis Hensigt og vil vissestaa opnaa sit Formaal. Kirken vil gaa fremad og tiltage i Medlemsantal, hvor mange af dens Autoriteter der end maatte blive hentede til en anden Tilværelse.

Ældste Franklin D. Richards af de tolv Apostles Quorum stod derpaa frem og talte. Han sagde, at saa vidt som et Menneske kan være de samme Følelser i Hjertet som et andet, annammede han de Ord, hans Brødre havde talt angaaende vor afdøde Præsidents Storhed og Godhed, som sine egne. Han erindrede det stærke Indtryk, Wilford Woodruff gjorde paa hans Sind, da de for første Gang saa hinanden, paa Grund af dennes Uforbeholdenhed og uforfælede Talemaade. Han var et stort Monster paa det Værk, han var hengiven til, eftersom han stedse adlod den Helligaands Givisten i hans Indre. Heri har han udmærket sig fremfor sine Medmennesker. Ligeledes havde han i en Bog nedskrevet sin daglige Vandel og Kirkens Historie fra den Tid, han først hørte Evangeliet, til Dagen før sin Dod, hvilket vil have stor Betydning som et Kompendium af Værkets Fremgang. Ældste Richards formandede Ældsterne til at følge Præsident Woodruffs Eksempel i denne Henseende. Han bejad Helbredelsesgaven i rigeligt Maal og havde ved mange Lejligheder udøvet den til de syges Gavn, af hvilke Tilfælde Taleren meddelte et.

Efter som det ved de tre andre afdøde Præsidenters Bortgang ikke var muligt for alle Apostlene at være til Stede ved Begravelsen, var det ham en Glæde at se dem alle samlede ved denne Lejlighed. Præsident Woodruffs Fjender vare blevne hans Venner. Han havde været behjælpelig med at opføre og indvie Templet, havde efterladt sig

en meget agtværdig Familie og havde udført meget Missionsarbejde i forskjellige Dele af Verden. Han havde været en mægtig Fisser af Menneskejæle og bragt henved 2000 Mennesker i Pagt med Herren. Han og H. C. Kimball havde naaet det højeste Antal i denne Henseende. Til Slutning udtalte han Haabet om, at de Hellige vilde efterfølge det gode Eksempel, den afdøde havde sat for dem, og at deres Arbejde maatte blive ligesaa folgebærdigt og deres Ende ligesaa lykkelig som hans.

Præsident George D. Cannon begyndte sine Bemærkninger med at læse en Del af det 76de Stykke i Pagtens Bog angaaende de rejsfærdiges Opstandelse. Han sagde, at naar han stod frem for at tale, vidste han, at de forsamlede vilde opholde ham i deres Tro og Bønner. Ved Præsident Woodruffs Død var en Mand gaaet heden, hvis Karakter maatte var saa engelig som nogen, der har levet paa denne Jord. Vi ville altid savne ham, sagde Taleren. Hans Familie vil altid savne ham, da han for dem var alt i alt, en æret og elsket Ægtefælle og Fader.

Ved jaadanne Mænds Bortgang fra denne Verden var det trøstende at vide, at de efterlade os Præstedømmets Autoritet til at forvalte i Rigets Anliggender, saa at Værket vil vedblive at gjøre Fremgang. Præsident Woodruff var en besteden og aabenhjertig Mand og venlig som et Barn. Han gjorde ingen Uret, ej heller var han for stolt til selv under sit høje apostoliske Kald at arbejde ligesom andre Folk. Hans Karaktertræk og Ejendommeligheder vare af en høj Natur, og saa virksom var han, at intet trods hans høje Alderdom syntes ham for stor en Vyrde.

Præsident Cannon søgte, at der ikke kunde siges for meget til Præsident Woodruffs Næs; thi denne bejad et saa

fromt Sindelag og en saa elskværdig Natur, at han var Gjenstand for alles Venskab, hvor han end vandrede. Han vilde hellere lade sit Liv end gjøre noget Menneſte Skade. Han var aldeles paakjærlig i alle ſine Handlinger mod ſine Medmenneſter og ſogte aldrig at unddrage ſig ſin Forpligtelſe. Han var frimodig, aaben, ſelſtabelig og fortrolig. Zugen Jalouſi lurede i hans Bryst. Han agtede enhver ſom ſin Ligemand og udviſte den højeſte Agtelſe for enhver, han kom i Berøring med. Han var ſaa blid ſom nogen Kvinde og ſaa ren af Hjerte ſom Himlens Engle. Uagtet den høje Stilling, han her indtog i Kirken, viſte han ingen Tegn paa Hovmod, men var beſteben mod enhver og af en ydmyg Karakter, kort jagt, der var intet at udsætte paa hans Livs Wandel. Han ſkulte intet for ſine Brødre, men var ganſke aaben og uforfælet mod alle.

Præſident Woodruff havde arbejdet med ſtor Utrættelighed og Zver uden Betaling for Evangelietz Udſpredelſe. Han gjorde det alene af Kjærlighed til ſine Medmenneſter og ventede kun ſin Belønning i det næſte Liv, hvor enhver vil blive belønnet efter de Gjæringer, han her har gjort. I mange Aar ernærede han ſig ved ſit lille Stykke Jord paa 20 Acres og intereſjerede ſig meget for at forſkjønne ſit Hjem og gjøre det behageligt ſaa vel ſom for at dyrke ſin Jord og ſaa den til at frembringe det fornødne til Livetz Ophold. Han var dygtig til at ſkrive, hvorfor ogſaa hans Born og Børnebørn holdt meget af at ſkrive til ham. I hans Dagbog fandt man ved hans Død opſkrevet, hvad der var foregaaet Dagen før.

I ſit Miſſionstiv havde Præſident Woodruff udrettet meget godt. Han havde vandret tilføds Tusinder af Mile og prædiket Evangeliet for mange Tusind Menneſter jaamt ligeledes haft Vejlighed

til at dobe mange; han havde efterladt ſig et Mindeſmærke i Folkets Hjerter, der ikke kan udflettes i Tidernes Løb. Han vedblev at være munter og livlig lige til det ſidſte. Tillige med Taleren var han til Stede ved en Banket, der af »Bohemian Club« i San Franciſco blev givet for et af Selſtabetz Medlemmer. Der blev Præſident Woodruff opfordret til at tale, hvilket han gjorde. Dette var om Lørdagen den 27de. Om Søndagen var han i Forſamling der og foretog om Mandagen en Kjøretur. Tirſdag og Onsdag blev han hjemme og ſkrev, og om Torſdagen blev han angreben af den Sygdom, der endte med Døden Fredag Morggen. Døden var ſtille og rolig. Han gik bort ſom en, der ſover.

Med Henſyn til, at Præſident Woodruffz Dod indtraf, medens han var borte fra ſit Hjem, ſagde Præſident Cannon, at det var Woodruffz Duſte at rejſe derned, efterſom han var noget bekymret over Talerenz Helbred og var ſelv tidligere bleven bedre ved en ſaadan Tur; han onſkede derfor at følge med Præſident Cannon paa denne Rejſe. Hans Bortgang var, ſkjont ganſke uventet, en rolig Henſoven i den evige Sovn.

Præſident Woodruff var en Guds Mand. Han havde fuldendt Striden og blev kaldet til at gaa hinſides Eløret for der at forenes med ſine forudgangne Brødre og modtage ſin vel fortjente Belønning. Han var ſom et himmeſk Væſen. Det var ligesom himmeſk at være i hans Nærværelſe, og ved hans Dod berøves et Folk en ſtor og god Mand, ſom i fuldeſte Maal har fortjent alle de Beſtiqnelſer, der ere lovede dem, ſom forblive troſte indtil Enden. Taleren havde haft Vejlighed til at være til Stede ved Præſident Youngs og Præſident Taylors Bortgang ved Døden. Diſſe vare ligeledes retſkafne Mænd,

jom ville erholde Himlens Betsignelser i fuldt Maal. Han sluttede sin Tale med at nedbede Guds Betsignelse over de tolv Apostle og over alle, der indehave ansvarfulde Kaldelser i Guds Kirke, saa at deres Liv maatte blive befrugtede med gode Gjerninger og værdige Eksempler ligesom den, der udmærke Præsident Woodruffs Liv og Livnet.

Koret sang derpaa Præsident Woodruffs Indlingspsalme, der begynder med:

»God moves in a mysterious way
His wonders to perform.«

Slutningsbønnen blev derefter opsendt af Ældste Brigham Young, en af de tolv Apostle, og den umaadelig store Forjamling opløstes for at tage Del i Digefolget, der nu blev ordnet til dets March til Begravelsesstedet. Medens denne Mennekkemasje søgte at komme ud af Tabernaklet, spillede Profesjor J. J. Daynes igjen et Stykke paa Orgelet.

(Fortsættes.)

Den 1ste November 1898.

Evangeliets Ordinancer.

De Sidste-Dages Helliges Lære adskiller sig fra alle andre Trosbekendelser deri, at den anerkjender som nødvendigt til Frelse og Salighed ethvert Princip, som Frelseren lærte, og som han befalede sine Disciple at lære Folket og selv efterkomme. Vi kunne undersøge enhver Trosbekendelse fra den katolske til den derfra allerfjæst udsprungne eller nedstammende Sekt — ikke at tale om Gudsfor nægttere og de hedenske Afgudsdyrkere — og hos ingen af dem finde vi Kristi Lære i sin Renhed og Helhed. Dog paastaa de hver især at have alt, hvad der er nødvendigt for at gjøre Sjælen salig efter Døden. Herved opstaa nu disse Spørgsmaal: Var nogen Del af Frelserens Lære overflødig og unødvendig for Mennekkets Frelse og Ophøjelse? Eller er den nulevende Mennekkeslagts saa forskjellig fra den, der levede paa Kristi Tid, at den behøver et andet Middel til Frelse eller i det mindste et noget forskjelligt fra det, der dengang var nødvendigt? Ingen af disse to Forhold tør vi indrømme. Tværtimod tro vi, at alle Guds Børn, som han har sendt her til denne Jord for at gjenneengaa en Provestand, ville faa Afgang til hans evige Rige og til Deltagelse i de Betsignelser, han har forjættet de trofaste, ved kun at efterkomme de samme Bud og Love, ved en og samme Tro og Daab; kort sagt, vi tro, der er kun een Vej til Salighed. Sæt nu, at vi alle havde annammet een Tro — den sande — da vilde vi bevise det ved at øve de samme Gjerninger. Vi vilde udføre Evangeliets Ordinancer paa en og samme Maade og i en og samme Hensigt. Vore Handlinger vilde stemme overens med Frelserens og Apostlenes, og Ordinancerne vilde have samme Virkning. Ingen kan give det, han ikke selv har i Magt eller i Eje; derfor kan ingen døbe til Syndsforladelse uden først at have erholdt Myndighed og Magt dertil af en, som i Virkelighed selv har den i Eje.

Vi indbefatte derfor i vor Tro, at en Mand maa ved Aabenbarelsens Aand være sendt ud for at prædike Omvendelse og Daab, og at han ingen Rettinghed har til at udføre Daaben eller nogen anden Ordinance uden at være be-

myndiget dertil ved samme Magt og Mand. (Hebr. 5, 4.) At Daab ved Begravelse i Vandet var til Syndernes Forladelse, lærte Peter dem, som troede, idet han sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse.“ (Ap. G. 2, 38.) Andre af Apostlene bevidne det samme. Vi udføre Daaben, hvor der er meget Vand — saa rent som muligt — ved at lede den troende ned i Vandet, hvor det er dybt nok til en fuldstændig Begravelse (Meddyppe) af hele Legemet. Eldsten tager derpaa dennes foldede Hænder i sin venstre Haand, og med sin højre Haand oploftet mod Himlen, i Betydning af den Pagt, der gøres med den Allerhøjeste, og idet han nævner den for Daab anmeldte ved Navn, udtaler han lydeligt og højtideligt følgende Ord: „Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, Amen“; hvorpaa den troende nedlades helt under Vandet og igjen oprejstes deraf, og Handlingen er tilende. Daaben udføres paa en for alle ganske ugenert Maade, og Venner af samme Kjon som den døbte ere altid til Stede for at være behjælpelige ved Afvaskningen af den vaade og Fjorelsen af den tørre Klædning.

Enhver, som saaledes i al Oprigtighed har ladet sig døbe, har følt sig lettet i sit Hjerte, dels paa Grund af at have udført sin Pligt mod Herren og dels ved Tanken om Syndernes Forladelse i Virkeligheden; thi dette er ikke et Mennekelofte alene, men Guds eget, som han aldrig svigter.

Derpaa modtager den døbte Hænders Paalæggelse, hvorved han bekræftes at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og den Helligaand bliver bejglet tilligemed alle de Gaver og Kræfter, der tilhøre den. Almindeligvis, men dog ikke som en Nødvendighed, faar han Løfte om de Belsig- nelser, der ere forjættede enhver, som ved sin Vandel gjør sig værdig til Andens Naadegaver, hvilke ingen uden en Eldste i Kristi Kirke tør love dem, som vaa denne Naade have gjort en Pagt med Gud. Han udfører denne Handling med fuld Bevidsthed om, at formedelt hans Præstedomme og Raldelse er hans Gjerning anerkjendt af Gud. Den døbte opmuntres til Trofasthed og træder som et nyt Mennefte med fornyet Kraft og Mod frem paa sin Vandring i Livet. Han lærer snart, at naar han tjener Herren og stoler paa ham, har han intet at frygte. Jo mere han bestræber sig paa at gjøre Herrens Villie, des mere føler han sig belønnet, thi Gud vil opjylde enhver Forjættelse paa dem, som tjene ham.

Efterjom Daaben er til Syndernes Forladelse, kan Nadveren umulig være indstillet til samme Brug. Men Frelseren, idet han indstiftede denne Ordinance, „tog Brødet, takkede og brod det og sagde: Tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette gjører til min Huskommelse.

Desligeste og Kalken, efterat han havde holdt Nadvere, og sagde: Denne Kalk er det nye Testament i mit Blod; dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Huskommelse. Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynnder Herrens Død, indtil han kommer. Derfor, hvo, som æder dette Brød og drikker denne Kalk uværdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. Men hvert Mennefte prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken. Thi hvo, som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.“ (Kor. 11, 21—29.)

Nadveren er altsaa til Thukommelse om Jesu Legeme og Blod, eller med andre Ord hans Videlse og Død for os paa visse Betingelser, nemlig at vi gjøre alt, hvad han har befalet os. Vi burde ransage vore Hjærter, tilgive enhver sine Forseelser imod os og med angergivent Sind fornøje vor Pagt med Gud; da er Nadveren os gavnlig, medens vi i modsat Fald ringeagte dens Hensigt, dens Værd, ja endog vor Frelser's Videlse og Død, og derved æde og drikke os selv til Dom.

Hvor forsigtige burde vi ikke være med, hvorledes vi handle med disse dyrebare hellige Ordinanncer, og hvor taknemmelige burde vi ikke være mod Herren for det Lys og den Kundskab, vi af hans store Naade have erhholdt angaaende disse evige og frelsende Principper.

Til Missionærerne og andre vedkommende overalt i Skandinavien.

Med Emigrationen afrejser hvert Aar mange af „Skandinaviens Stjernes“ Abonnenter, som, medens de boede her, modtog deres „Stjerne“ af Grensforstanderne og disses Medhjælpere. Ved deres Afrejse ophører deres Abonnement, og hvis der ikke stadig tillægges lige saa mange nye, som der afrejser, vil Abonnentantallet jo stadig formindskes, og det vil tilsidst af Mangel paa Midler blive umuligt at lade „Stjernen“ trykke. Vore Brødre og Søstre ville derfor let indse Nødvendigheden for, at alle vedkommende gjøre sig al mulig Umage for at skaffe Abonnenter paa det i højest Grad nødvendige lille Blad, der altid har gjort saa meget for Værkets Fremme, og hver burde anse det som sin Pligt at opøge Søskende og Venner alle Vegne, der ved deres sofelige Bistand i denne Retning vilde være behjælpelige i at fremme Herrens Sag.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 15de Oktober:

Peter Jensen og Alexander Larsen fra Mantua og August H. Erickson fra Salt Lake City, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkommen.

Beskikkelse.

Ældste Ola Olsson beffikkes til at arbejde i Skaane Konference; Ældsterne Soren Rasmussen og Alexander M. Larsen til at arbejde i Aarhus Konference, Ældste Thorvald S. Jensen i Kjøbenhavns Konference, Ældsterne Peter Jensen og Sven J. Nielsen i Aalborg Konference og Ældste August H. Erickson i Göteborg Konference, alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste Albert Peterjon løses fra at arbejde i Skaane Konference og bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Andreas Peterjon,
Præsident over den standinaviske Mission.

Konferencemøde i Malmo.

Den 8de og 9de Oktober 1898.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 med Afhyngelse af Salmen Nr. 28 og Bøn af Andrew Anderson, hvorefter Salmen Nr. 36 blev sungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare til Stede: Præsident Foj. W. McMurin, Præsident Andreas Peterjon, Konferencepræsident P. G. Hanson, Ældsterne P. J. Sandberg, N. J. Valentine, Albert J. Johnson, N. J. Swalberg, A. H. Bergman, S. W. Hall, Elof Nelson, Alfred Hanson, James Jensen, Arnold Nelson, J. Monjon, Albert Peterjon, A. G. Anderson, Andrew Anderson, Adolph Bergen, G. A. Brandt og Hyrum Olsen, de to sidstnævnte af Njorbenhavns Konference.

Præsident Hanson hilsede de tilstedeværende og bød dem velkommen; A. H. Bergman blev valgt til Skriver for Konferencen. Derefter bleve Rapporter om de forskjellige Grene oplæste som følger: A. J. Johnson, Lunds Gren, Alfred Hanson, Kristiansstads Gren, Albert Peterjon, Karlskrona Gren, N. J. Valentine, Malmo Gren, og N. J. Swalberg, Helsingborg Gren. Af Rapporterne fremgik det, at Evangeliet havde gjort god Fremgang.

Følgende Ældster fremstod og talte: E. Nelson, A. Nelson og A. Bergen; disse Brodre aflagde deres Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, de have at forkynde Menneskene; de vare

glade og tilfredse i deres Stilling som Herrens Budbærere.

Efter Afhyngelse af Salmen Nr. 78 talte Andreas Peterjon en Stund; han udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at besøge sit Fødeland og var tilfreds med de oplæste Rapporter, der bevidnede Evangeliet Fremgang. Han beviste Nødvendigheden af at holde Tiendeloven, saa at de Betsignelser, der ere lovede i Forbindelse dermed, kunde opnaas. Jorden og dens Fylde tilhører Herren; han er Giveren af alt godt og forlanger kun Tiendebelen tilbage. Han formanede de Hellige til ydmygeligen at paakalde Herren.

Derefter talte Ældste J. Monjon en Stund, og Mødet sluttedes med Sangen Nr. 201 og Taksigelse af Ældste P. J. Sandberg.

Søndag den 9de Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, hvorefter Ældste Alfred Hanson opsendte Bønnen. Salmen Nr. 45 blev dernæst sungen.

Ældsterne A. H. Bergman, James Jensen, A. G. Anderson og Hyrum Olsen talte i Kortheit; de glædede sig ved at være Evangeliets Budbærere og vidnede om, at Kristi Kirke var gjenoprettet paa Jorden i denne Tid; de ønskede at oplhje deres Medmennesker om Guds evige Sandheder.

Præsident Andreas Peterson foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkeus almindelige Autoriteter og tillige følgende:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission og Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission.

Frederik Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“ og G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

P. G. Hanson som Præsident over Skaane Konference og Forstander for Malmö Gren til November og Andrew Anderson som hans Efterfølger.

Præsident Hanson foreslog dernæst følgende: N. J. Valentine og N. F. Swalberg som Medhjælpere i Malmö Gren; Alfred Hanson som Forstander for Kristianstads Gren med Arnold Nelson og Elof Nelson som Medhjælpere; J. Monson som Forstander for Karlskrona Gren og Albert Anderson som Medhjælper; Albert J. Johnson som Forstander for Helsingborg Gren og S. W. Hall som Medhjælper; Samues Jensen som Forstander for Lunds Gren og Albert H. Bergman som Medhjælper; Albert Pettersen blev bestiftet til at arbejde i Stockholms Konference. Ethvert Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Præsident Mc Murrin, med S. W. Hall som Tolk, formandede de Hellige til at efterleve de Raad, Ordsterne havde givet. Præsident Hanson og hans Medarbejdere i Missionen havde udført et godt Arbejde, for hvilket han ønskede, at Herren vilde velsigne dem. Han forklarede Tiendeloven og sagde, at den var en Guds Lov, som vi burde efterleve, thi store Velsignelser vare betingede deraf. Nogle havde maasse jaaet den Ide, at Tiendeloven kun var gjæl-

dende i Zion, men dette var en Fejstagsagtelse, thi hvis den kun var gjældende der, vilde kun Zions Folk, som holdt den, faa de Velsignelser, der paafølge. Den Lov er for Guds Folk overalt i Verden. Herren er den samme i ethvert Land. Alle Forældre burde oplære deres Børn paa en og samme Maade angaaende Evangeliets Principper.

Ældste Andrew Anderson gjorde nogle Bemærkninger angaaende sin Missionsvirksomhed i Skandinavien og sagde, at der var kun een Vej til Frelse og Salighed. Midlet til Frelse er det samme nu som forhen, og Herren fordrer Lydighed af Menneskene.

Præsident Hanson læste følgende Rapport: Skaane Konference bestaar af 5 Grene, hvori 11 Zions Ordster have virket. Det lokale Præstedomme bestaar af 10 Ordster, 13 Præster, 15 Lærere og 6 Diakoner. Der er 278 Medlemmer og 88 Børn under 8 Aar. Siden sidste Konference ere 34 døbte, 8 emigrerede, 2 døde og 3 udelukkede samt 6 Børn velsignede. Der er 103, som betale Tiende, og 115 Stjerneabonnenter; 1 kvindelig Hjælpeforening; 5190 Huse ere besøgte af Missionærerne, som tillige have holdt 177 Forsamlinger og udgivet 3,523 Skrifter og 118 Boger.

Præsident Hanson var vel tilfreds med det Arbejde, Missionærerne havde udført, og opmuntrede dem til at vedblive paa samme Maade.

Mødet blev derpaa sluttet med Sang og Bøn.

Søndag Kl. 2.

Mødet begyndte med Salmen Nr. 76 og Bøn af Ældste J. Jensen; derpaa Salmen Nr. 125.

Ældste G. A. Brandt bemærkede, at vi forkynde Evangeliet uden Løn og forstaa det Ansvar, der hviler paa os som Herrens Tjenere.

Ældste S. W. Hall sang derefter en Sang.

Præsident Andreas Peterjon hen-tydede i sin Tale til Pauli Brev til Ephejerne, 4de Kapitel, angaaende Kristi Kirkes Organisation; ligeledes viste han, at et stort Frafalb skete, og et aandeligt Mørke fik Overhaand; han vidnede om Kristi Kirkes Gjenoprettelse i disse Dage med samme Organisation, Kræfter og Gaver som forhen.

Ældsterne Olsen, Hall og Brandt sang en engelsk Sang.

Ældste N. J. Valentine jatte stor Pris paa de Raad og Verdomme, han havde lyttet til, og ønskede at hjælpe til at udsaa Evangeliets Sæd, der maaste engang i Tiden vilde bære Frugt. Han ønskede, at Folk vilde underjoge alle Ting og holde fast ved det gode.

Ældste A. J. Johnson solte sig mere overbevist om Evangeliets Sandhed nu end nogen Sinde før. Dette var Guds Værk, og Orden i Guds Kirke var ligesaa nødvendig nu som paa Kristi Tid; derfor burde vi vise Lydig-
hed mod Præstedømmets Fordringer, saa at vi maa erholde de Velsignelser, der følge med Lydigheid.

Salmen Nr. 47 og Bøn af Albert Petterjon sluttede Mødet.

Søndag Kl. 6.

Moderne fortjattes først med Sang

og derefter Bøn af Ældste J. Mouson og Salmen Nr. 77.

Ældste P. J. Sandberg solte, at der hviler et stort Ansvar paa en Mis-sionær paa Grund af hans Kald, og enhver vilde blive opfordret til at gjøre Regnskab for sine Gjerninger. Han om-handlede Evangeliets Gjengivelse, vore første Forældres Overtrædelse og For-soningen ved Kristus.

Forsamlingen sang Salmen Nr. 60.

Præsident Andreas Peterjon om-handlede Menneskets Forudtilværelse, Bønnens Virkning og Handlingen at tage smaa Børn i Favn for at vel-signe dem. Han henvisste desangaaende til Frelserens Ord: „Lader de smaa Børn komme til mig“ o. i. v., men de behøve som saadanne ingen Daab. Han formanede de Hellige til at forblive trofaste.

Præsident Hanson takkede for den Godhed, der var bevist ham af de Hellige, og opmuntrede dem til Tro-fasthed.

Konferencen blev derpaa sluttet med Salmen Nr. 94 og Taksigelse af Ældste P. G. Hanson.

Mandag den 10de blev et Præste-domsnøde holdt, hvor mange gode Raad bleve givne Missionærerene.

Albert S. Bergman,
Skriver.

Filosofien af Evangeliet.

X. Kapitel.

Vantroendes Indvindinger betragtede.

De vantroendes Teoriers store Fejl med Hensyn til Skabelseshistorien ligger i den hovmodige Anmaselse, hvorpaa enhver af deres Teorier hviler. De antage, at Teoretikeren er bekendt med alle

Universjets Bestanddele og Kræfter og med alle de Maader, hvorpaa de virke. Denne Kundskab maa anvendes ikke alene paa Nutiden, men paa alle forbi-gangne Tider; ikke alene paa denne

Verden, men ogsaa paa andre, hvis Stillinger og Situationer ere ulige dennes og ganske ukjendte; ellers indromme de, at ukjendte Kræfter maa have haft Indflydelse i Verdens Dannelse. En Skabelses-Teori, som f. Eks. vilde tilfidesætte Tyngdekraftens Tiltrækning, vilde aabenbart være falsk. Men der er andre Love, f. Eks. Frastodnings-Kraften, hvis Indrommelse vilde være lige saa uundgaelig. Efter som Skeptikere ere vel bekendte med denne Sandhed, have de søgt at gjøre onstridte Punkter fattelige ved at indskrænke alle Bestanddelene til kun saa simple Elementer og alle Kræfter til en univerjal Lov. I Stedet for dette aabenbarer Kemikeren hvert Aar nye Substanfer og forøger vor Kundskab om Naturens Afvekslinger. Engang antoges det, at Astronomien vilde sætte os i Stand til at forklare alle Universets Foretagender og Virkninger; men i Stedet for har den aabenbaret Substanfer og Kræfter, hvis Natur og Blanding er aldeles ukjendt. Det er f. Eks. saaledes udregnet, at Varmen paa Solens egen Overflade er 300,000 Gange større end paa Jordens. Ganske saa Solstråaler, koncentrerede ved et Brændeglas, ville forvandle Guld og Platin til Damp. Saaledes er det ogsaa be- regnet, at dersom et Vandfald af Isbjærge, en Mil højt og saa bredt som Atlanterhavet, blev slynget ind mod Solen med en Kanonkugles Hastighed, vilde det blive forvandlet til Damp lige saa hurtigt, som det skred ind i Solens Atmosfære, uden at afkøle dens Overflade i mindste Grad. Men hvorledes bliver en saa utrolig Hede vedligeholdt? Hidtil har enhver ny Opdagelse snarere fjærnet Udsigterne til at afgive en Forklaring, som kan anses at være rimelig, i Stedet for at thye-

liggjøre det. (Outlines of Astronomy, Vol. 6, page 400.)

Solen er den nærmeste og os bedst bekendte af Fixstjernerne og tillige den Planet, som vi staa nærmest i Forbindelse med. Vi ere afhængige af dens Indflydelse baade med Hensyn til Liv og Helbred. Men naar den vantroende ikke kan fortælle os, hvad Solens Bestanddele ere, eller Naturen og Oprindelsen af det Lys og den Varme, den sender os, hvor tør han da paatage sig at fortælle os, hvorledes den blev dannet, eller erklære den bibelske Beretning derom for Usandhed?

Hvor lidt det er, vi vide angaaende vore nærmeste Planeter! Ere de dannede af de samme Materialer som vor Planet? Ere Saturns Ringe faste eller flydende? Planeten Saturn er omgivet af et Vælte, som bestaar af flere forskjellige Ringe, der indeholde et Areal, anslaaet til et Hundrede og seksoghyrrethve Gange større end vor Klodes Overflade, med en Tykkelse af et Hundrede engelske Mil. Fra mekaniske Betragtninger er det bevistliggjort, at disse Ringes Tykkelse kunne ikke være ens paa alle Sider; thi naar de fleste af dens syv Maaner befandt sig paa samme Side, vilde de paa den modsatte Side ved Tiltrækningskraften drages ind til Planeten, og naar de først en Gang vare trukne ind til dens Overflade, vilde de aldrig slippe løs igjen, dersom de vare faste Legemer. Dernæst blev det bevist, at Bevægelserne, som Saturns Maaner og Ringe udforte, vare saadanne, at Ringenes Tykkelse maatte være modtagelige for Forandringer i Forhold til Omstændighederne. Endelig blev det bevist, at disse Ringe vare flydende, og at deres Tæthed er næsten som Vandets, og at i det mindste den indre Del er saa gjennemfjigtig, at Pla-

neten har kunnet ses igjennem den. Saturns Ringe ere derfor en Strøm eller Strømme af et Fluidum, endnu tættere end Vand, som flyder omkring Planeten. Dette mærkværdige Faktum, som viser, hvorledes Gud kan overjømme en Planet, naar han behager, er givet i en Filosofs Sprog, hvis tankeløse Illustration af Nabenbaring er endnu mere værdifuld, eftersom den er usofjættig:

„M. Otto Strube, Mr. Bond og Sir David Brewster ere enige om, at Saturns tredje Ring er flydende, at den gradvis nærmer sig Saturns Legeme, og at vi en Gang maa forvente at se den forene sig med Planetens Legeme. Med denne Overjømmelse i Vente vilde Saturn næppe blive et meget ønsket Opholdssted for Mennesker i, hvad det end utaa være for Delfiner.“ (Annual of Scientific Discovery, 1856, p. 377.)

Lad Skeptikeren bevise, at Gud ikke udspændte eller ikke kunde udspænde et lignende himmelsk Ocean over Jorden eller ophøre med at erklære en univertal Overjømmelse for at være umulig.

Atter kunde der spørges, har Maanen en Atmosfære? Er Planeternes Atmosfære lig vor? Hvad er Aarsagen til Solens Hys og Varme? Disse og mange andre Spørgsmaal gjøre Videnskabsmændene, men naar alt kommer til alt, lade de dem blive ubesvarede.

Kometerne udgjøre det største Antal af Legemer i vort Solstystem. Arago siger, at syv Millioner passere indenfor Uranus' Baner. De ere de største Legemer, som vi ere bekendte med, strækkende sig Hundreder af Millioner Mile. De nærme sig mere til denue Jord, end andre Legemer gjøre; ja, somme Tider indhyle de den endogfaa i deres lange Haler og opvække almindeligvis stor Forstyrrelse blandt dens

Beboere. Men Veskaffenheden af de gjennemsigtige, lysende Stoffer, hvoraf de ere sammenfattede, er aldeles ukjendt. Medens deres Tæthed var tvivlsom, dannede de Materiale til Ateifternes Berdensbygning; men for nylig ere de bogstaveligt blevne adspredte til Rog ved Hjælp af stærke Teleskoper. I Virkeligheden er en almindelig Røgghvirvel ganske solid, sammenlignet med Kometernes Fasthed. Stjerner af mindste Størrelse forblive synlige, om end de tildækkes med, hvad der ser ud til at være de tætte Dele af Kometens Hale, og endstjont de samme Stjerner vilde blive ganske fordunklede ved en almindelig Taage, som kun strækker sig nogle faa Alen over Jorden. Ej heller ere de tætte nok til at afgive en Skygge. Det er saaledes bevist, at de tykteste Skyer, som flyde om i vor Atmosfære, ere tætte og massive Legemer, sammenlignede med det hindeagtige og næsten aandelige Væv af en Komet's Hale.

Menneskene forstaa ikke heller Lovene, der styre Kometernes Gang. Efter som de nærme sig Solen, bringes de under en Indflydelse, som netop er modsat Tiltrækningskraftens. Naar en Komet's Nucleus bevæger sig mod Solen, slynges somme Tider dens Hale fremad i den modsatte Retning med en meget større Hastighed. Den største Hurtighed, som kjendes her paa Jorden, er Hjets, der er en Million Gange hurtigere end en Kanonkugles, eller med andre Ord 195,000 engelske Mil i Sekundet.

Men vantroende fortælle os, at Univerjet er uendeligt og derfor selveksisterende. Denne Paastand er deres Trosbekjendelses Hovedpunkt. De maa stadfæste dette Faktum, førend de kunne overbevise sig selv eller nogen anden om, at Univerjet ingen Skaber havde; thi det, som eksisterer ved Nødvendigheden af sin egen Natur, maa eksistere i alle

Lider og paa ethvert Sted. Men det kan med Lethed bevies, at vor Solstystem har Grænser og ikke tylder Rummetz Uendelighed. Det brede Bælte af lysende Skyer, som strækker sig tværs over Himlen og kaldes Mælkevejen, bestaar af Millioner af Stjerner, saa smaa og saa langt borte, at vi ikke kunne se dem som enkelte Stjerner, og saa talrige, at vi ikke kunne undgaa at se Mæsjens Lys, lige som vi kunne se Omridset af en Skov i Fraastand, men ere ikke i Stand til at skjelne de enkelte Træer fra hverandre. Foruden Mælkevejen er der mange andre Stjerne-skyer paa forskjellige Dele af Himmelummet, som efterhaanden ere blevne opdagede igjennem Teleskopet og have vist sig at være Mængder af Stjerner. Men rundt omkring disse Stjerner eller Taager er den blaa Himmel set med det blotte Øje. Det er saaledes let at forstaa, at dersom alle Rummetz Re-

gioner vare iyltde med selvlysende Sole, eller Planeter, der vare modtagelige for reflekterende Lys, eller endogjaa Kometer, vilde vi ingen blaa Himmel se; med andre Ord, hele Himlen vilde være en udstrakt Mælkevej.

Endskjont Teleskopet opdager Skarer af Stjerner der, hvor det blotte Øje ingen ser, fremtræde de dog paa en ganske mørk Himmel. „Ja, endogjaa overalt i Mælkevejen og andre Stjerne-taager trænger Teleskopet gjennem Aabninger, som ere aldeles mørke og fuldstændig blottede for Stjerner, selv af den mindste teleskopiske Størrelse.“ (Outhines of Astronomy, chap. 17.) For ret at fatte Vigtigheden af denne Erklæring kunde bemærkes, at de største Teleskoper, som nu ere i Brug, ere af en saadan Konstruktion, at de tydeligt fremvise enhver Gjenstand paa Maa-nens Overflade, hvis Størrelse svarer til Deseret-Banken eller anden stor Bygning. (Fortiættets.)

Notitser. Det sidste Emigrationssekskab i Nar vil afgaa fra Kjøbenhavn Torsdag den 10de November. Alle vedkommende burde agte paa de nødvendige Forholdsregler i Tide.

— „Stjernens“ Læsere ville maaste finde adskillige Ord skrevne paa en anden Maade end den i „Stjernen“ tidligere benyttede, hvorfor vi ønske at sige, at vi herefter agte at holde os saa nær som muligt til de Retftrivningsregler, der af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ere bestemte og publicerede til Brug i de offentlige og andre Skoler i Danmark.

Frederick Christensen,
Skriver og Oversætter.

Indhold.

Præsident Woodruff Begravelse ..	321	Antomst	330
Ned. Bem.:		Beskikkelse	330
Evangeliets Ordinaner	328	Afløsning og Besikkelse	331
Til Missionærerne og andre ved-		Konferencemøde i Malmö	331
kommende overalt i Scandina-		Filosophien af Evangeliet	333
vien	330	Notitser	336

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Peterien).